

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR	
odbor právní	
Došlo:	30-08-2016
Č. j.:	MV-52419-4/P-2015
Počet listů:	4
Přílohy:	1

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce , proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7. Nad štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 27. 2. 2015, č. j. MV-12730-5/KM-2015

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 2. 2015, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia ze dne 6. 1. 2015. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 12. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), kterou se žalobce domáhal sdělení, „...od kterého data má policie k dispozici vymezení působnosti územních orgánů a obvodních oddělení policie v elektronické podobě, konkrétně v systému GIS a zaslání těchto vymezení (vektorových vrstev) v podobě strojově čitelných prostorových dat, tedy ve formátu shapefile či Esri Geodatabase (nikoli PDF) za celé období, za které je má policie k dispozici, tedy již zmíněné a dnes neplatné vymezení působnosti, které má policie jako elektronická prostorová data.“

Žalobce v podané žalobě namítl, že požadované informace o hranicích policejních okrsků jsou jako databáze podle § 2 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“) dílem souborným. Žalobce namítl, že zmíněné informace autorské ochraně nepodléhají, neboť dílo není podle ustanovení § 2 odst. 2 autorského zákona duševním výtvořem „*způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu*“. Zmíněné informace ve vektorové podobě vyjadřují územní působnost policejních služeben, přičemž tato působnost není výtvořem autora, je předem pevně stanovená a domnělý autor pouze opisuje skutečný průběh hranic okrsků. Žalobce upozornil v podané žalobě rovněž na to, že i pokud by nakrásně o autorské dílo opravdu šlo, pak by bylo z autorské ochrany vyjmuta podle § 3 odst. 1 autorského zákona, jelikož jde o přípravnou úřední dokumentaci a je zde jasný veřejný zájem na vyloučení z ochrany. Tento veřejný zájem spadá žalobce ve faktu, že podrobné policejní statistiky jsou stavěny právě k oblastem působnosti jednotlivých služeben a bez dostupných vektorových rozhraní okrsků nemá veřejnost možnost přesně interpretovat zmíněné statistiky.

Žalobce se v podané žalobě neztotožnil s tvrzením žalovaného, že žalobcem požadovaná data nejsou dílem zaměstnaneckým podle ustanovení § 58 autorského zákona, protože ze služební náplně autora předmětného autorského díla je sice zřejmé, že správa tohoto díla mezi jeho služební povinnosti patří, nikoli však jeho samotné vytvoření. Taktéž ze spisové dokumentace nijak nevyplývá, že by byl autorovi v rámci služebních povinností takový příkaz dán. Naopak - z prohlášení autora ze dne 16. 2. 2015 vyplývá, že příkaz k vypracování tohoto díla mu vydán nebyl a dílo vypracoval nad rámec svých povinností.

Žalobce dále namítl, že podle napadeného rozhodnutí byl autorem zmíněného souboru informací Ing. (dále jen V. B.), který v době vytvoření byl a dosud je ve služebním poměru k Policii České republiky. Předmětné informace se vztahují výhradně k Policii České republiky i k pracovní náplni pana V. B., pro její zpracování jmenovaný jistě užil další informace od svého zaměstnavatele i software, pořízený zaměstnavatelem – Policií České republiky. Není pravděpodobné, že by žalobce vlastnil jednu uživatelskou stanici software ArcGIS od společnosti Esri, jejíž cena se pohybuje okolo 50.000,- Kč. Policie podle zjištění žalobce zmíněnou datovou sadu užívá ve svých interních systémech jak k analytické činnosti, tak i jako součást interního geoinformačního systému. Z uvedeného je tedy více než zřejmé, že předmětná datová sada slouží k plnění povinností pana V. B. vůči Policii České republiky jako k jeho zaměstnavateli.

Žalobce dále v podané žalobě namítl, že podle napadeného rozhodnutí autor svým prohlášením poskytl veškerá svá majetková práva s výjimkou práva dílo dále šířit povinnému subjektu. O tomto převodu práv neexistuje podle všeho žádný jiný písemný záznam, než prohlášení Ing. V. B. ze dne 16. 2. 2015, které bylo však přepsáno až poté, co žalobce podal odvolání proti zamítavému rozhodnutí povinného subjektu. Žalobce se z tohoto důvodu domnívá, že konstrukce o poskytnutí části majetkových práv je ryze účelová, vznikla v reakci na žádost o informace a jejím cílem je bránit žadateli v přístupu ke zmíněným informacím. V analogickém případě Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 6 A 136/2002 – 35, dovodil, že pokud není obchodní tajemství označeno v době vyřizování původní žádosti o informace, nelze k jeho deklaraci později přihlížet.

Žalobce zároveň uvedl, že pro aplikaci výjimky z práva na informace podle ustanovení § 11 odstavec 2 písm. c/ zákona č. 106/1999 Sb. je nezbytné, aby poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Přitom napadené rozhodnutí uvádí, že majetková práva k tomuto údajnému dílu vykonává Policie České republiky

s částečnou výhradou práva dílo šifit. Výkonem těchto práv tak nejsou a nemohou být ohrožena žádná práva autora a informací lze poskytnout například formou a prostřednictvím licence.

Závěrem podané žaloby žalobce poukázal na to, že výslovně trvá na požadovaném formátu poskytnutých dat, protože Policií České republiky zveřejňované mapy ve formátu PDF neumožňují další zpracování předmětné informace v geoinformačních systémech. Přitom právě počítačová analýza umožňuje propojení dat o působnosti jednotlivých služeben se statistikami kriminality a následně je možno provádět analýzy fungování a úspěšnosti jednotlivých částí policejní soustavy. Právě větší kontrole své činnosti se snaží policie ve spolupráci s ministerstvem vnitra zabránit, proto oba subjekty obstruují při poskytování předmětných informací. Žalobce si je jist, že Policie České republiky předmětným datovým formátem a předmětnými daty disponuje, neboť užívá softwarové produkty společnosti Esri, která s těmito formáty pracuje při ukládání a transportu dat.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě odkázal na obsah spisu a na odůvodnění vydaných rozhodnutí i sdělení, nacházejících se ve spisovém materiálu, v nichž je popsán průběh vyřizování žádosti o informace žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb.

K žalobním námitkám, které se týkají podstaty požadované informace jako autorského díla, žalovaný uvedl, že autorské dílo ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 autorského zákona nemusí splňovat pojmový znak jedinečnosti, neboť toto ustanovení (v souladu s evropskou úpravou autorského práva) poskytuje ochranu i dílům pouze původním ve smyslu vlastní duševní činnosti autora. Zatímco je vyloučeno, aby vznikla dvě stejná jedinečná díla, u děl původních se tato možnost připouští. Není tedy vyloučeno, aby jiná osoba dospěla ke stejnému uspořádání databáze, pokud by data zpracovávala a přitom se jednalo o dílo podléhající ochraně práva autorského.

Žalovaný poukázal na to, že pro vyluku z autorskoprávní ochrany podle ustanovení § 3 autorského zákona je třeba naplnit dvě podmínky zde uvedené normy. První podmínkou je, že musí existovat veřejný zájem na vyloučení díla z ochrany práva autorského, který žalobce dovozuje z toho, že podrobné policejní statistiky jsou vztaženy k oblastem působnosti jednotlivých služeben a veřejnost je nemá bez vektorového rozhraní okrásků možnost interpretovat. Žalovaný souhlasí s tím, že veřejnost má právo vědět, jak velká kriminalita je k určitému území vázána, avšak k tomuto účelu plně postačuje informace v podobě tematické mapy či statistických dat v tabulkové podobě, přičemž zveřejněné statistické údaje na webových stránkách policie www.policie.cz/statistiky-kriminalita.aspx se vztahují k jednotlivým krajským ředitelstvím Policie České republiky a nikoli k jednotlivým služebnám. Žalovaný proto nespátřuje veřejný zájem na vyloučení databáze vektorového rozhraničení území působnosti jednotlivých policejních služeben z ochrany práva autorského.

Podle názoru žalovaného předmětné dílo nelze podřadit pod jádro pojmu „přípravná úřední dokumentace“, neboť je třeba jej vykládat z hlediska systematiky § 3 odst. 1 autorského zákona. Pojmové znaky přípravné úřední dokumentace se musí blížit pojmových znakům předních úředních děl, jako jsou právní předpis, rozhodnutí, opatření obecné povahy, veřejná listina, veřejně přístupný rejstřík a sbírka listin, jakož i úřední návrh úředního díla. Úmyslem zákonodárce bylo vyloučit z autorskoprávní ochrany díla, jejichž obsah je pro adresáty závazný, nebo je jejich obsah nadán veřejnou vírou v jejich pravdivost. Takové pojmové znaky žalovaný u předmětného díla nespátřuje.

K žalobní námitce, která se týká tvorby díla autorem za možného použití znalostí jeho zaměstnavatele a s použitím jeho vybavení, žalovaný uvedl, že tato námitka je pro posouzení charakteru autorského díla v daném případě irelevantní. Aby dílo bylo dílem zaměstnaneckým, musí být nejen vytvořeno zaměstnancem či příslušníkem povinného subjektu, což bylo v daném případě splněno, ale současně musí být vytvořeno ke splnění povinností příslušníka, vyplývajících ze služebního vztahu, k čemuž v daném případě evidentně nedošlo, neboť vytvoření předmětného díla nebylo úkolem Ing. V. B. v obecné rovině a ani mu k takové činnosti nebyl dán ze strany zaměstnavatele příkaz. Co se týká převodu v části majetkových autorských práv, žalovaný uvedl, že skutečnost, že dílo je nyní Policií České republiky využíváno k analytické a jiné činnosti, a že dochází k užití díla ve smyslu autorského zákoníku, nemůže znamenat, že se dílo *ex post* stalo dílem zaměstnaneckým a policie k němu vykonává všechna majetková a autorská práva.

Ze spisové dokumentace je zřejmé, že licenční smlouva mezi autorem díla a Policií České republiky nebylo uzavřena jako výhradní a pro prokázání jejího obsahu co do rozsahu postoupených majetkových práv postačuje vyjádření jejích stran.

Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci obchodního tajemství považuje žalovaný za nepřipadný. Poskytl-li by žalovaný předmětnou požadovanou informaci žalobci, zasáhl by do autorského práva třetí osoby, neboť je zcela na vůli autora díla, komu a za jakých podmínek umožní své dílo rozšiřovat. Takovou vůli nemůže povinný subjekt nahrazovat svými domněnkami, nedisponuje-li právem dílo dále rozšiřovat bez ohledu na deklarovaný účel takového rozšiřování.

Policie České republiky jakožto povinný subjekt informací v požadovaném formátu disponuje, nicméně tuto je oprávněna poskytnout pouze v případě, nevylučují-li to právní předpisy. Podle názoru žalovaného skutkový stav této věci naplňuje podmínky normy uvedené v ustanovení § 11 odst. 2 písm. c zákona č. 106/99 Sb., proto bylo na místě žádost žalobce o informaci ze dne 20. 12. 2014 odmítnout.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření správního úřadu repliku, v níž poukázal na to, že žalovaný zcela pomíjí, že zmíněná podrobná data umožňují občanům sledovat a kontrolovat fungování policie. Například propad v objasněnosti na jednom oddělení se v krajském průměru jistě ztratí, ale pro místní obyvatele má taková informace zásadní povahu. Veřejný zájem na zveřejnění předmětných informací o vymezení působnosti služeben je jasně přítomen. Z čestného prohlášení plk. Ing. V. B. plyne, že autor díla považoval předmětné dílo za natolik potřebné pro práci svou i dalších útvarů policie, že ho vytvořil i navzdory názoru nadřízeného a zákresy služeben vytvořil ke splnění svých povinností, například pro analytickou činnost, která podle popisu patří do jeho pracovní náplně. Žalobce nepovažuje za přípustné, aby po vlastní ose kontaktoval příslušníka policejního sboru a nabízel mu výměnou jakékoli plnění za analytické podklady, které policie užívá ke své činnosti, svojí žalobu považuje za stále důvodnou a na jejím obsahu i žalobním návrhu trvá.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 20. 12. 2014 požádal žalobce ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí výše uvedených informací. Na tuto žádost reagoval povinný subjekt tím, že žalobci zaslal dne 6. 1. 2015 odpověď na část žádosti, uvedenou pod písmenem a/, tedy od kterého

data má povinný subjekt k dispozici vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení policie v elektronické podobě, konkrétně v systému GIS. Současně povinný subjekt rozhodnutím ze dne 6. 1. 2015, č. j. PPR-36811-2/č. j. -2014-990140, část žádosti pod písmenem b/ odmítl podle ustanovení § 15 odstavec 1 na základě ustanovení § 11 odstavec 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu vyplývá, že předmětnou informací se žalobce domáhá kartografického díla, které je předmětem práva autorského ve smyslu ustanovení § 2 autorského zákona, kdy se jedná o dílo zaměstnanecké, neboť autoři vytvořili dílo ke splnění svých povinností vyplývajících ze služebního vztahu k zaměstnavateli. Povinný subjekt zastává názor, že sice vykonává majetková práva k předmětnému kartografickému dílu, avšak nemůže tato práva postoupit třetí osobě, neboť je k tomu třeba souhlasu autora díla, který v této věci dán nebyl.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž namítal, že požadovaná informace autorským dílem není, když nepožaduje hotovou mapu, ale zdrojová data v podobě vektorových linií, které nejsou jedinečným výsledkem tvůrčí duševní činnosti, a požadovanou informaci nelze odmítnout, neboť poskytnutím informace nedochází k zásahu do práv třetích osob, protože povinný subjekt sám vykonává majetková práva k dílu ve smyslu práva autorského.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím. Odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že odůvodnění odvolání napadeného rozhodnutí povinného subjektu obsahuje argumentaci, která je vzhledem ke skutkovým okolnostem nepřiléhavá, ale nemá vliv na správnost výrokové části rozhodnutí. Žalovaný nespatřuje veřejný zájem na vyloučení databáze vektorového rozhraničení působnosti jednotlivých policejních služeben z ochrany práva autorského a má za to, že předmětné dílo nelze podřadit pod jádro pojmu „přípravná úřední dokumentace“ s tím, že ze služební náplně autora a autorského díla je zřejmé, že správa tohoto díla mezi jeho služební povinnosti patří, avšak nikoli již jeho samotné vytvoření. Ze spisové dokumentace sice nevyplyvá, že byl autorovi v rámci plnění služebních povinností takový příkaz dán, a nejsou proto naplněny podmínky ustanovení § 58 autorského zákona. Nejedná se o zaměstnanecké dílo, ke kterému by ze zákona povinný subjekt vykonával majetková autorská práva. Právo na rozšiřování svého díla autor omezil svým osobním souhlasem a poskytnutím díla by povinný subjekt překročil majetková práva jemu poskytnuté licence a došlo by tím k zásahu do autorských práv Ing. V. B.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

Věc soud posoudil takto:

Žalobou napadeným rozhodnutím byla pravomocně odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 12. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. v části, ve které se žalobce domáhal sdělení, „...od kterého data má policie k dispozici vymezení působnosti územních

orgánů a obvodních oddělení policie v elektronické podobě, konkrétně v systému GIS a zaslání těchto vymezení (vektorových vrstev) v podobě strojově čitelných prostorových dat, tedy ve formátu shapefile či Esri Geodatabase (nikoli PDF) za celé období, za které je má policie k dispozici, tedy již zmíněné a dnes neplatné vymezené působnosti, které má policie jako elektronická prostorová data.“

Důvodem pro odepření poskytnutí části požadovaných informací bylo podle odůvodnění napadeného rozhodnutí naplnění podmínek, stanovených v § 11 odstavci 2 písm. c/ zákona č. 106/1999 Sb., podle nichž povinný subjekt informací neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. O tom, že v případě žalobcem požadovaných informací jde právě o předmět práva autorského, svědčí podle odůvodnění napadeného rozhodnutí § 2 odstavec 2 autorského zákona, když se jedná o dílo, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické. Dílem ve smyslu uvedeného právního ustanovení je i databáze, která je způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu autorovým vlastním duševním tvůrčím. Žalovaný dospěl k závěru, že vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení Policie České republiky v podobě strojově čitelných prostorových dat bylo vytvořeno zpracováním obecně dostupných informací v podobě dat umístění ulic v prostoru a specifických informací a dar pro vymezení jednotlivých okrsků, která byla zpracována jedinečným způsobem. Výsledná podoba získaných údajů v elektronické podobě ve strojově čitelném formátu slouží pro kartografické zobrazení těchto dat.

Žalovaný dále jako důvod pro odepření poskytnutí žalobcem požadovaných informací uvedl, že se nejedná o tzv. zaměstnanecké dílo podle § 58 autorského zákona, k němuž vykonává majetková práva zaměstnavatel, není-li sjednáno jinak. V nyní posuzované věci nebyl autoru díla Ing. V. B. dán příkaz k vypracování díla, autor jej vypracoval nad rámec svých služebních povinností. Zároveň bylo zjištěno, že autor díla poskytl dle svého prohlášení povinnému subjektu veškerá svá majetková práva k dílu kromě práva dílo dále šířit. Z uvedeného vyplývá závěr, že poskytnutím díla žalobci by povinný subjekt překročil majetková práva v rozsahu jemu poskytnuté licence a tím by došlo k zásahu do autorských práv Ing. V. B.

Právo na informace je zakotveno v článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, a je tedy ústavně zaručeným právem. Z této pozice je také nezbytné přistupovat k výkladu jednotlivých komponent práva na informace, tj. i pojetí informace. Podmínky a provedení práva na informace pak podle Listiny základních práv a svobod stanoví zákon, v tomto případě je jím zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění.

Nejvyšší správní soud již ve své rané judikatuře v rozsudku ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001 – 38 (přístupný na www.nssoud.cz) stanovil rámec pro interpretaci jeho jednotlivých ustanovení: „Tím, že je zákon o svobodném přístupu k informacím realizací čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, musí totiž jeho výklad v zájmu ústavní konformity podléhat všem zásadám, kterými se řídí obecně výklad ústavně chráněných základních práv. Je proto nutno zvolit takový výklad pojmu „informace“, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, protože v opačném případě by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch práv a svobod a jednak do rozporu s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení, který je obsažen v čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.“

Žalobce v podané žalobě zopakoval dosavadní průběh řízení o podané žádosti a vyjádřil nespokojenost s právním názorem, k němuž dospěl žalovaný správní orgán. Vlastní argumentaci na podporu oprávněnosti požadavku na poskytnutí informací omezil žalobce toliko na nesouhlas s tím, jak jednotlivé skutkové a právní otázky posoudil žalovaný. Městský soud v Praze má za to, že otázka posuzování případné obsahové stručnosti odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu je vždy věcí zcela individuálního posouzení. Podle názoru soudu nejsou námitky žaloby směřující do nesprávného posouzení rozhodné právní otázky důvodné. Žalobou napadené rozhodnutí shrnulo ve své části věnované odůvodnění zamítavého výroku podstatný obsah odvolacích námitek žalobce a k tomuto shrnutí se žalovaný odvolací orgán v odůvodnění dostatečně podrobně a náležitě určitě a srozumitelně vyjádřil. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že žalovaný vycházel z obsahu uplatněných odvolacích námitek a ve svém rozhodnutí zaujal náležitě vyjádřený názor jak na důvodnost odvolacích námitek, tak na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu. Podle názoru Městského soudu v Praze je tento postup odvolacího orgánu zcela postačující za situace, kdy jeho rozhodnutí pokrývá svými závěry a stanovisky jednotlivé námitky odvolatele, tyto jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné a Městský soud v Praze se s právním hodnocením posuzované věci žalovaným zcela ztotožnil.

Zákon č. 106/1999 Sb. upravuje mezi výjimkami z informační povinnosti povinných subjektů ty informace, jejichž poskytnutím by byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Je tomu tak proto, že ochrana práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti je stejně jako právo na informace zaručena Listinou základních práv a svobod (viz článek 34 Listiny), přičemž podrobnosti této ochrany stanoví autorský zákon. Podle § 10 autorského zákona právo autorské zahrnuje výlučná práva osobnostní a výlučná práva majetková. Především ve vztahu k osobnostním právům, která jsou nepřevoditelná a zanikají smrtí autora (mezi ně patří nepochybně též právo rozhodnout o zveřejnění svého díla), lze dovodit jednoznačnou přednost autorského práva před právem na informace. Stejně tak ovšem by i upřednostněním práva na informace ztratila smysl i práva majetková, spojená s užíváním díla.

Nezbytnou podmínkou pro aplikaci ustanovení § 11 odstavec 2 písm. c/ zákona č. 106/1999 Sb. na posuzovanou věc je právě ohrožení ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského. Třetími osobami je nutno rozumět všechny osoby odlišné od žadatele a povinného subjektu. Do této kategorie především spadá sám autor díla, jehož práva je třeba citlivým přístupem k posouzení otázek možného poskytnutí požadovaných informací chránit. V nyní posuzované věci byla splněna podmínka, že povinný subjekt vykonává majetková práva k předmětu práva autorského, k němuž se vztahuje žádost o poskytnutí informace, nicméně z obsahu spisového materiálu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně plyne, že rozsah výkonu majetkového práva k předmětu práva autorského, kterým je právo dílo užít, je omezeno smluvní licencí tím, že autor díla Ing. V. B. poskytl svým prohlášením povinnému subjektu veškerá svá majetková práva k dílu kromě práva dílo dále šířit. Žalovaný odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že se v případě předmětu žádosti o informaci v této věci jedná o předmět práva autorského a vypořádal se nejen s objektivními požadavky autorského zákona k tomuto posouzení se vážícími, ale správně a důvodně vyhodnotil existenci zákonné překážky, která neumožňuje povinnému subjektu požadované informace žalobci poskytnout.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou

napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová